

Η γυναίκα με τα άσπρα

Αυτό το καταραμένο πορτρέτο με έχει τρελάνει! Εδώ που φτάσαμε, λίγη σημασία έχει αν όσα θα σας διηγηθώ είναι προϊόν τής φαντασίας μου ή αν συμβαίνει κάτι άλλο, σημαδιακό κι αλλόκοτο, το οποίο αδυνατώ να εξηγήσω.

Ας γίνω πιο συγκεκριμένη όμως: το πορτραίτο εικονίζει μια γυναίκα που φοράει ένα άσπρο φόρεμα με κοντά μανίκια. Κρατάει στην αγκαλιά της ένα μπουκέτο κόκκινες τουλίπες. Τα μαλλιά της είναι μακριά ξανθοκάστανα, τα ορθάνοιχτα γαλάζια μάτια της αντικρίζουν τον κόσμο με αφέλεια και απορία. Σαν τα δικά μου μάτια. Το βλέμμα της είναι συνεπαρμένο, το στόμα της μικρό και κατακόκκινο. Σαν τις τουλίπες. Σαν το δικό μου στόμα.

Ο πίνακας αυτός μπήκε στην ζωή μου περίπου έξι χρόνια πριν, την ίδια εποχή που μπήκε και ο Ορέστης. Για την ακρίβεια, αυτός τον ζωγράφισε. Ήταν ένα είδος σπονδής στην αγάπη μας. Μια μυστική συμφωνία ίσως ότι εκείνο που έβλεπε αυτός σ' εμένα, εκείνη την ουράνια καλοσύνη και καρτερικότητα, την αγνότητα και την εγκράτεια που απεικόνιζε ο πίνακας, όφειλα κι εγώ να επιδείξω απέναντι του; Ήταν ένα άτυπο συμβόλαιο; Μια άρρητη επιθυμία εκ μέρους του; Τότε δεν το είχα σκεφτεί έτσι.

Η αλήθεια είναι πως όσον καιρό διήρκεσε η σχέση μας, πέντε συναπτά έτη, δεν είχα τίποτα να προσάψω στον αγαπημένο μου, φυσικά ούτε και στο πορτραίτο, πώς θα μπορούσα άλλωστε; Η γυναίκα με τα άσπρα παρακολουθούσε τους έρωτές μας με μια ουράνια έκφραση ευδαιμονίας και πλησμονής στο πρόσωπό της. Ήταν η ίδια αίσθηση που γεύομαι κι εγώ από τα παθιασμένα

φιλιά του Ορέστη.

Όμως, όπως γράφει μια φίλη ποιήτρια για έναν έρωτα πικρό που φυλλορροούσε, ήρθε κάποτε η στιγμή του τέλους. Η αλήθεια είναι πως είχα διαγνώσει από καιρό τα σημάδια της φθοράς: ο αγαπημένος μου απέφευγε ακόμα και να με κοιτάξει, γύριζε κάθε βράδυ μεθυσμένος και με την παραμικρή μου παρατήρηση γινόταν άδικος και βίαιος. Άγνωστα γυναικεία ονόματα έκαναν την εμφάνισή τους στο κινητό του, και καθόλου δεν ήμουν σίγουρη για το τι έκανε τόσες ώρες κλεισμένος στο στούντιό του με ένα άγουρο μοντέλο, κοριτσόπουλο, χλωμό φάνταζε στα μάτια μου και καχεκτικό, ονόματι Νανά.

Η πρώτη παράξενη εντύπωση που είχα για το πορτραίτο σημειώθηκε, δεν κάνω λάθος- εκείνη ακριβώς την εποχή. Ένα πρωί, που ακολούθησε μια μακριά νύχτα αϋπνίας και αγωνίας για το μέλλον της σχέσης μας, η γυναίκα στον πίνακα μού φάνηκε πως είχε μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Δεν έδωσα μεγάλη σημασία, έτσι θα ήταν από πριν, είπα, και δεν το είχα προσέξει. Η παρατηρητικότητα άλλωστε δεν είναι το δυνατό μου σημείο.

Το μοιραίο βράδυ, όταν επήλθε η τελειωτική ρήξη με τον αγαπημένο μου, παρατήρησα το δεύτερο συμβάν. Εκστόμισα λόγια άπρεπα και ταπεινωτικά για εκείνον, το μετάνιωσα εκ των υστέρων, αλλά τα πράγματα ήταν εκτός ελέγχου. Όταν μου αποκάλυψε ότι σκόπευε να μ' αφήσει για να ζήσει με εκείνο το τσουλάκι τη Νανά κι ότι εκείνη ήταν έγκυος στο παιδί του, έγινα έξω φρενών. Εκσφενδόνισα μάλιστα προς το μέρος του μια πύλη κανάτα, που ο ίδιος μου είχε αγοράσει όταν είχαμε πάει διακοπές στο

Πήλιο. Η κανάτα έσκασε με δύναμη στον τοίχο, δίπλα ακριβώς από τον πίνακα και τότε έμεινα άναυδη. Δεν με γελούσαν τα μάτια μου: η γυναίκα με τα άσπρα με κοιτούσε με μοχθηρία και βλοσυρότητα, με μισόκλειστα μάτια και τραβηγμένα χείλη που αποκάλυπταν μυτερούς κυνόδοντες. Μου κόπηκε η ανάσα.

Βέβαια, την αμέσως επόμενη στιγμή, η φρικιαστική έκφραση είχε εξαφανιστεί, όμως δυστυχώς και ο Ορέστης είχε αποχωρήσει οριστικά από το σπίτι μου και από την ζωή μου. Ήταν η τελευταία φορά που τον έβλεπα ζωντανό. Πήγε να ζήσει ο ακάριστος με εκείνο το ασήμαντο, τιποτένιο πλάσμα, μάθαινα νέα τους από γνωστούς και φίλους, αυτή έχασε το παιδί στον πέμπτο μήνα με τραγικό τρόπο, το άκουσα και χάρηκα με μια βαθιά, άγρια χαρά.

Τότε ήταν η τρίτη φορά που αντίκρισα το παγωμένο βλέμμα της γυναίκας με τις τουλίπες, γεμάτο περιφρόνηση και απαξίωση να με καρφώνει, την κοιτούσα όμως από πολύ πλάγια θέση κι έτσι δεν ήμουν εντελώς σίγουρη γι' αυτό που είδα.

Τι διάολο, σκέφτηκα, το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι έβαλα στο σπίτι μου;

Δεν ήθελα όμως να το πετάξω, ήταν ό,τι μου είχε απομείνει από εκείνον, το πιο πολύτιμο κι αγαπημένο.

Κατόπιν έμαθα πως σκόπευε να την παντρευτεί τη Νανά του, ήθελε να ζήσει για πάντα μαζί της, να κάνουν παιδιά. Νέα παρανοϊκή θλίψη ήρθε να προστεθεί στο θολωμένο μυαλό μου. Μια επίμονη, λυτρωτική ωστόσο, ιδέα άρχισε να με τριβελίζει, και ήταν εκείνη η σιχαμένη ιδέα ό,τι είχα και δεν είχα για να πιαστώ από πάνω της.

Όμως τώρα, απόψε, τούτη εδώ τη στιγμή, περασμένα μεσάνυχτα, πολύ περασμένα, κοντεύει να χαράξει, κοντεύει να μου στρίψει, αν δεν μου έχει στρίψει δηλαδή από καιρό, ο κόσμος κάνει τον σταυρό του πίσω από την πλάτη μου και ξέρω, λένε πως είμαι τρελή κι άλλα πολλά φρικτά πράγματα λένε, δεν με νοιάζει όμως, εγώ τον έζησα τον έρωτα όπως τον ήθελα, τον έζησα και τον σκότωσα με τα ίδια μου τα χέρια, τούτη εδώ τη στιγμή που γυρίζω σπίτι ύστερα από μια μακάβρια εκκρεμότητα με το παρελθόν που είχα να κλείσω, γυρίζω σπίτι και βρίσκω την καταραμένη γυναίκα να με αντικρίζει κατάματα γεμάτη θράσος και κυνισμό, με ένα τρελό γέλιο στα μάτια της, με ένα πρόστυχο χαμόγελο στα χείλη, με το άσπρο ρούχο της γεμάτο αίματα, κόπηκαν τα γόνατά μου και σωριάστηκα στο πάτωμα σαν να είχα φάει γροθιά στο στομάχι, τούτη εδώ τη στιγμή πρέπει να πάρω τη μεγάλη απόφαση.

Ή θα το καταστρέψω ή θα με καταστρέψει αυτό!

Κι αυτό είναι το τελευταίο που σας ζητώ, σας παρακαλώ μη με κατηγορήσετε, μην πείτε πως είμαι δειλή που έστρεψα το μαχαίρι πάνω μου και όχι πάνω στον βρωμερό μουσαμά, είναι απλό το πράγμα, είναι πολύ απλό: αν έσχιζα τον πίνακα, την ίδια εικόνα μίσους και τρέλας και απδίας θα αντίκριζα ξανά και ξανά στο διηνεκές. Και από αυτήν θα ήταν αδύνατον να γλυτώσω στους αιώνες των αιώνων. Γιατί θα ήταν η εικόνα μου στον καθρέφτη.

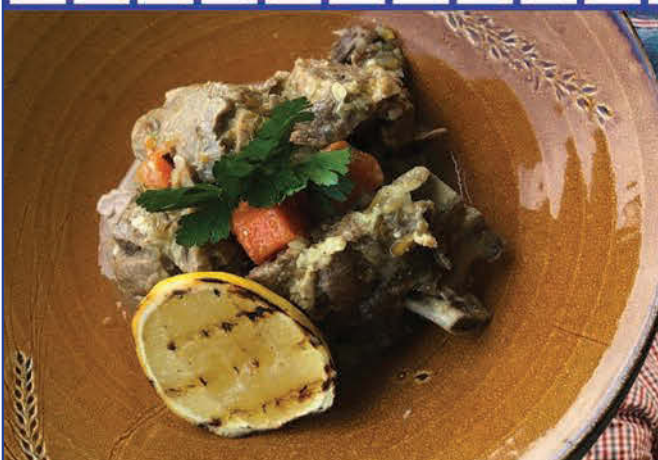
Πρώτη δημοσίευση
Περιοδικό Παρέμβαση,
τεύχος 179, Μάρτιος 2016

NEFELI

Greek Restaurant

480 KING STREET NEWTOWN | P 82831921 | www.nefeli.com.au

Authentic Greek modern cuisine

We are the party specialists

Available for all occasions

